

MESE EGY CSILLAGRÓL

Egy csillag született egykor,
egy apró, halványfényű
csillag.

Fényét felhők dúlták,
sötétek, gonoszak.

Ő megkérdezett százszor
számtalan csillagot:
ha én csillag vagyok,
miért nem ragyogok?

Jégfelhők, könnyei,
sötétbe burkolták,
fénye nem ragyogott,
nem látta csillogás.

Körülötte mind, mind,
tündökölt, villogott.
Ő szomorú fényével
erről csak álmodott:

ha egyszer én is szép
csillag lehetnék!
Mindig világítnék!
Örökké ragyognék!

Legelsőnek jönnék a
hatalmas égre
s addig ott maradnék,
míg a Nap felszökne!
A legnagyobb lennék!
A leges legfényesebb!
Bejárnám körbe
a hatalmas eget!

Így álmodott sokszor
a többi közt bátran,
amíg ők ragyogtak,
tündököltek lázban.

Csillogtak, villogtak.
Fényükből
nem adtak.

Számtalan sok felhő
elúszott az égen,
míg az apró csillag
felizzott egészen.

Vakító fehérén szétszökkent
ereje, most
szikrázik, tündököl,
és egyre jobban
ragyog.

Hiszen már tudja:
még is
csillag vagyok.